

Reinkarnacja w Kościele

Kościół zżyma się na myśl o reinkarnacji i zwalcza ją gwałtownie. Odrzuca preegzystencję duszy i naucza, że dusza zostaje stworzona przez Boga w chwili poczęcia. W ten sposób urodziłaby się czystą, niesplamioną duszą w grzesznym ciele, splamionym grzechem pierworodnym.

Do dziś Kościół nie potrafi odpowiedzieć na wiele dręczących ludzkość pytań o pozorną niesprawiedliwość Boga, wskazując jedynie na „wielką tajemnicę boską” (*Katechizm Kościoła Katolickiego*), której nie wolno zakwestionować.

Kościół znalazł się w potrzebie wyjaśnienia. Jak do tego doszło?

Wczesne chrześcijaństwo doskonale знаło reinkarnację i ponowne narodziny, które były postrzegane jako oczywiste. Ideę tę reprezentował znamienity Ojciec Kościoła [\[1\]](#) Orygenes. Studiował on Święte Pisma i uchodził za wynalazcę alegorycznej metody interpretacji. Opracował wiele tekstów.

Do czasów Orygenesego młode chrześcijaństwo nie znało jeszcze Kościoła jako twardej instytucji i tym samym żadnych dogmatów. Istniały jedynie pewne teologiczne twierdzenia, które zostały ustalone na zebraniach Kościoła. Dopiero w IV wieku, gdy chrześcijaństwo stało się rzymską religią państwową, pojawiły się pierwsze dogmaty.

Po soborze w Nicei (pierwszym wielkim soborze w historii kościoła) w roku 325 (prawdopodobnie już wcześniej) rozpoczęto proces zmieniania lub wymazywania niepopularnych lub niezrozumiałych miejsc w pismach Nowego Testamentu.

Dziś trudno jest naukowcom zrekonstruować poprzedni stan rzeczy. Istnieli liczni fanatycy wiary, którzy po prostu niszczyli niepasujące im historyczne świadectwa lub fałszowali je. Przeciwników zwalczali wszystkimi możliwymi środkami, czy

to na drodze politycznej czy wojennej.

„Kościelne władze powołały specjalnych korektorów tylko w jednym celu: aby skorygować Pisma tak, aby im odpowiadały, co według sprawujących władzę było wtedy właściwe. Jest prawdopodobne, że w tamtym czasie liczne fragmenty Nowego Testamentu, które dotyczyły reinkarnacji, zostały usunięte – pisze Ronald Zuerner w swojej książce pod tytułem *Reinkarnacja – rozległa nauka wędrówki dusz*. I dalej:

„Praktyka ta nie została powstrzymana także przez następne trzy ekumeniczne sobory: Konstantynopol (381), Efez (431) i Chalcedon (451). Przeciwnie: ustaliły one postać Jezusa Chrystusa jako jedyne go zbawcę naszych czasów i postawiły w perspektywie każdemu „prawdziwemu” chrześcijaninowi uwolnienie się od śmiertelności ciała materialnego tylko poprzez przyjęcie Chrystusa i jego kościoła!”

Nauka o reinkarnacji została całkowicie usunięta na piątym soborze w Konstantynopolu w roku 553. Wtedy chodziło już nie tyle o „wiarę”, co o władzę i wpływy, polityczne decyzje, a także osobiste, egoistyczne pobudki.

Wówczas dużą rolę odegrała Teodora, żona cesarza Justyniana. Jako córka trenera niedźwiedzi (według Prokopiusza z Cezarei) rozpoczęła błyskawiczną karierę jako kurtyzana, by zostać władczynią. Już jako cesarzowa zasłynęła z surowości obyczajów i miała nawet rozkazać, aby jej wcześniejsze przyjaciółki wydać na tortury. Według nauk o reinkarnacji musiałaby te okropne czyny odpokutować. Dlatego wykorzystwała swój wpływ na cesarza i nalegała na niego, aby te nauki usunął. Jej osiągnięciem było wyklęcie nauk Orygenesusa na synodzie Kościoła Wschodniego w 543 roku.

Można założyć, że kościelne dokumenty, które sprzeciwiały się nowym dogmatycznym twierdzeniom, zostały zmienione, zafałszowane lub usunięte.

Na piątym soborze w Konstantynopolu w 553 roku ponownie

wypowiedziano ekskomunikę i tym samym „prawnie” usunięto ostatecznie naukę o ponownych narodzinach i zakazano chrześcijanom wierzyć w reinkarnację.

Do dzisiaj kościół nie cofnął tej decyzji i trzyma się mocno tego zwodniczego myślenia. Oficjalnie chrześcijanom nie jest zabroniona wiara w reinkarnację. Nauka o reinkarnacji nie jest obca chrześcijaństwu, ale kościołowi!

Także w następnych stuleciach, na soborach w Lyonie (1274) i we Florencji (1439) nauka o reinkarnacji została ponownie w najsurowszy sposób osądzona. Wyznawcy tej nauki byli nieubłaganie prześladowani i często skazywani na śmierć. Najbardziej znanym przykładem jest włoski uczonec i były mnich dominikański Giordano Bruno (1548-1600). Za jego filozoficzne przyznanie się do wiary w wędrówkę dusz postawiono go w 1592 roku przed chrześcijańską Inkwizycją, która ostatecznie, po długim więzieniu, skazała go na śmierć przez spalenie. 17 lutego 1600 roku na Campo die Fiori w Rzymie został on publicznie spalony na stosie. (Ronald Zuerner).

Kościół deklaruje, że myśl o reinkarnacji stoi w sprzeczności z naukami chrześcijańskimi. Przeciwnie, usuwając naukę o reinkarnacji, zniszczono podstawę pierwotnej nauki chrześcijańskiej.

Wiele pytań do dziś pozostaje nadal otwartych. I tak pojawił się spirytyzm, który na nie odpowiedział. Allan Kardec wyjaśnia w *Ewangelii według spirytyzmu*: „ Tylko nauka o reinkarnacji może odpowiedzieć człowiekowi skąd on przychodzi, dokąd idzie i dlaczego jest na Ziemi“. Poza tym może ona wyjaśnić w prawdziwym świetle wszystkie nieregularności oraz pozorne niesprawiedliwości.

Bez zasady preegzystencji duszy oraz mnogości egzystencji maksymy Ewangelii pozostają w większej części niezrozumiałe. Dlatego były możliwe zaprzeczające sobie interpretacje. Zasada ta jest kluczem, który ponownie odnowi prawdziwy sens

ewangelicznych maksym.

Źródło:

„Reinkarnacja-rozległa wiedza

o

wędrownice dusz“ Ronald Zuerner,

Opracowanie: Christina Renner

[\[1\]](#) Ojcowie Kościoła (łac.) – pisarze i teologowie we wczesnym chrześcijaństwie, w epoce bezpośrednio po czasach apostołskich, aż do czasów średniowiecza. Pierwszymi Ojcami Kościoła byli Ojcowie Apostolscy (Patres apostolici), nazwani tak ze względu na to, iż uczestniczyli jeszcze w Kościele, któremu przewodzili Apostołowie lub pisali pod bezpośrednim wpływem życia Kościoła czasów apostołskich. Okres ojców trwał aż do VIII wieku. Doktryna starożytnych i wczesnośredniowiecznych ojców Kościoła, a także dział teologii zajmujący się ich nauczaniem, nazywa się patrystyką.